

GENÇLİK VE ATATÜRK

Aydınlık Gazetesi, 19 Mayıs 2012

Yıldırım Koç

Atatürk umudunu gençliğe bağlamıştı.

İşçi sınıfının çok zayıf olduğu koşullarda, öngördüğü büyük dönüşümü gerçekleştirmede elindeki tek dayanak, demokratik devrim koşullarında yetiştirilecek gençlikti.

Gençlik, yaşının getirdiği özelliklerle, bu büyük potansiyele sahipti.

M.Ö.356-323 yılları arasında yaşayan Büyük İskender 20 yaşında kral oldu. M.Ö.334 yılında Persleri yenip Anadolu'yu aldığında 22 yaşındaydı. 32 yaşında da öldü.

1432 yılında doğan Fatih Sultan Mehmet, Konstantinapolis alındığında daha 21 yaşındaydı.

Büyük Fransız Devrimi'nin ünlü Jakobenlerinden St.Just 1767-1794 yılları arasında yaşadı. Öldürüldüğünde daha 27 yaşındaydı.

1769-1821 yıllarında yaşayan Napolyon 24 yaşında tuğgeneral oldu.

Mustafa Kemal Paşa Samsun'a çıktığında 38 yaşındaydı. Ali Fuat ve Kazım Karabekir Paşalar 37 yaşındaydı.

Yunanlılara 15 Mayıs 1919 günü tek başına direnen kahraman Osman Nevres (Hasan Tahsin) o tarihte daha 31 yaşındaydı.

Genç, deli kanlıdır; girişkendir.

Genç, kurulu düzenle, sistemle bütünleşmemiştir.

Genç, baskı ve sömürüye karşı daha duyarlıdır; özgürlükçüdür.

Genç, insanın çevresini ve dünyayı değiştirebilme gücüne sahip olduğuna inanır.

Genç, hayatın sıkıntılarının henüz köreltmediği bir özgüvene sahiptir.

Gencin sırtında yumurta küfesi yoktur.

Genç, enerji, coşku ve inanç doludur.

Ağaç yaşken eğilir.

Atatürk, işçi sınıfının çok zayıf olduğu koşullarda, bu nedenlerle umudunu gençliğe bağladı.

Cumhuriyet düşmanları, bölücüler ve emperyalistler, bu nedenlerle gençleri kontrol altına almaya çalışıyorlar.

Günümüzde Türkiye Gençlik Birliği'nin örnek mücadelesi, bu nedenle çok çok önemlidir.

Atatürk, demokratik devrimin üç büyük görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Osmanlı'nın küllerinden siyasi olarak bağımsız ve iktisaden güçlü bir ulus-devlet yaratılacaktı.

Osmanlı'dan devralınan halk kendisini etnisitesine veya inancına göre tanımlıyordu. Bu insanlardan "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti" denir anlayışı temelinde çağdaş bir Türk ulusu yaratılacaktı.

Osmanlı'dan devralınan halk padişahın, din adamlarının, aşiret reislerinin, tarikat/cemaat şeyhlerinin, toprak ağalarının kuluydu. Bu insanların özgür yurttaşlara dönüştürülmesi gerekiyordu.

Bu büyük görevler, Kurtuluş Savaşı veya İstiklal Savaşı olarak isimlendirilen süreçteki mücadeleden daha da zordu. Ülkeyi işgal etmiş ve her türlü zulmü açıkça uygulayan yabancılara karşı mücadele nisbeten daha kolaydı. İnsanların kafalarının değiştirilmesi, ulus bilincinin yerleştirilmesi, insanların kafalarının ve bilinçlerinin özgürleştirilmesi kat kat daha büyük bir işti.

Atatürk, emperyalistlere karşı askeri mücadelede tüm toplumun enerjisini seferber etti.

Atatürk, o toplumun dönüştürülmesinin zorluğunu bildiğinden, umudunu gençliğe bağladı.

Atatürk'ün daha Kurtuluş Savaşı döneminde bile eğitime verdiği önem, bunun göstergelerinden biridir.

Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde ülkede üç tür okul vardı: (1) Medreseler, (2) mektepler, (3) azınlık okulları ve yabancı okullar. 1894 yılında hazırlanan bir rapora göre, ülkedeki Protestan okullarının sayısı 398'di. 1907 yılında misyoner okullarının sayısı 465'e yükselmmişti. 3 Mart 1924 günü kabul edilen 430 sayılı Öğretimin Birleştirilmesi Yasası (Tevhid-i Tedrisat Kanunu) ile tüm eğitim-öğretim kurumları Maarif Bakanlığı'na bağlandı.

Günümüzde tam tersi yapılıyor.

Gençliğin ona güç veren özellikleri törpülenmeye çalışılıyor.

19 Mayıs, bu girişimlere karşı çıkma günüdür.

Türkiye Gençlik Birliği'ni kutluyor ve destekliyorum.